

Jézus Jeruzsálem felé megy. Ez az utolsó útja Jeruzsálembe; amikor odaér, azzal már a „nagyhét”, az Ő szenvedése kezdődik el. Galileából indul, és Samárián megy át. Ott „kellett” átmennie, mint korábban is, amikor a samáriai asszonnyal „kellett” találkoznia és neki kijelentenie magát.

Most Samária és Galilea között halad át – a határ mentén. Határ volt, mert a samaritánusok idegenek voltak, „miattuk” volt kétfelé szakítva Izráel területe is, annyira, hogy még Izráelen belül is volt elkülönülés, lenézés: „Galileából nem támadt próféta” – mondják a jeruzsálemi vezetők (Jn 7,52).

De nem az emberek közötti távolság a fő probléma (a gyökér) ebben a történetben sem. A tíz leprás is együtt tudott lenni egy faluban, akár zsidók, akár samaritánusok voltak (csak arról az egyről, aki visszatért, tudjuk, hogy samáriai volt), de távol az egészségesektől (zsidóktól, samaritánusoktól). A betegség, a nyomorúság hozza össze őket. – A lepra gyógyíthatatlan betegség, így a bűnt (a bűnös, Isten nélküli állapotunkat) is jelképezi. De Mózes törvényében már van rendelkezés arról, hogy mit kell tenni, ha valaki megtisztul (3Móz 14). Tehát amit ember nem tud meggyógyítani, abból Isten meg tud tisztítani – a 3Móz 14 (a Törvény) így hirdeti előre, hogy Isten meg tud tisztítani a bűnből is. – A tíz leprás is nemcsak az egészséges emberektől volt távol, hanem Istentől is. Nem ismerték Őt, benne voltak a bűnben. Nem mertek közeledni hozzá. Jézustól is távol álltak meg. Volt olyan leprás is (Mt 8,2), aki közel ment Jézushoz – ez a tíz nem mert.

Mit tudtak Jézusról? A nevét; azt, hogy rabbi (Mester), bíztak benne, hogy Ő tud segíteni rajtuk, meg tudja gyógyítani őket, tehát isteni hatalma van. El tudták mondani ők is, hogy „senki sem teheti ezeket... csak ha Isten van vele” (Jn 3,2). De ettől még nem voltak újonnan születettek, és nem látták Isten Országát.

Jézus válaszol annak is, aki távolról kiált hozzá, és aki még nem ismeri Őt. Itt Ő is távolról válaszol (és még messzebbre küldi őket), de a célja az, hogy megismerjék, és dicsőséget adjanak Istennek.

„Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak”, és elindulnak. Tudják (a samaritánusok is): akkor kell a papokhoz menni, amikor valaki megtisztult (3Móz 14,2). Tehát hit is van bennük, hogy meg fognak tisztulni, mire odaérnek. Mégsem igaz mindegyikükre, hogy a hite megtartotta, csak arra az egyre, aki visszajött. Mi történt vele, és mi nem történt meg a többiekkel? A gyógyulást bizonyára mind a tíz megköszönte Istennek. Dicsérték Őt. Aki visszament Jézushoz, az Őelőtte borult le, és neki adott hálát (16. v.). Ezzel adott dicsőséget Istennek. Tehát míg a többiek felismerték, hogy Jézussal Isten van és Isten hatalmával, erejével cselekszik, addig ez az egy felismerte, hogy Jézus maga Isten. Ez a „felismerés” az a hit, amelyre azt mondja Jézus: „megtartott téged”.

Mikor mondja nekem az Úr, hogy „a hited megtartott”? Ha hiszem azt, hogy Ő Isten. Ha már nem ott tartok, hogy „Istenben hiszek, de Jézussal nem tudok mit kezdeni”; ha már nem úgy gondolok Jézusra (Istenre sem), mint aki ebben-abbán megsegít, hanem úgy, hogy Ő az, aki a bűnömből megszabadított, és ezért adtam hálát Neki. Ha felismertem, hogy amit Ő tett velem, azt csak Isten tehetné – és erre ezt mondtam Neki: „én Uram és én Istenem”.

Jézus azt akarja, hogy ez megmaradjon bennem: higgyem, hogy Ő az én Uram és én Istenem; hogy én az Övé vagyok, mert Ő engem megszabadított, megtisztított. Ezzel a reménységgel kell a mostani bűneimet is megvallanom Neki. Akkor Ő valóban az Uram lesz, és szabaddá tesz attól, hogy „dolgok”, „körülmények” parancsoljanak nekem. Ő fog parancsolni nekem, én

pedig ebben az engedelmisségben ismerem meg Őt egyre jobban, és dicsőítem Istent azzal az
élettel, amit Jézus Krisztus él bennem.

„Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a
szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak
szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves
esztendejét.” Lk 4,18–19